

Η τραγωδία του ανθρώπου

Ο ακριβής τρόπος κατά τον οποίο «εδοκίμασεν» ο Αδάμ τον καρπό της γνώσεως του καλού και του κακού δεν είναι ουσιώδης. Η αμαρτία του ήταν η αμφιβολία του για το Θεό, η επιθυμία του να καθορίσει τη ζωή του ανεξάρτητα από το Θεό, ακόμα η απομάκρυνση από αυτόν κατά τον τύπο του Εωσφόρου. Αυτό ακριβώς είναι η ουσία του αμαρτήματος του Αδάμ. Ήταν μια κίνηση προς αυτοθεοποίηση. Ο Αδάμ μπορούσε να επιθυμεί φυσικά την θεοποίηση, άλλωστε είχε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού, αλλά αμάρτησε στον τρόπο θεοποίησης, γιατί αυτή δεν έγινε δια μέσου της ενώσεώς του με το Θεό αλλά με ρήξη.

Οι σπόροι της τραγωδίας – το διαπίστωσα στη νεαρή μου ηλικία – σπέρνονται όταν ο άνθρωπος συναρπάζεται από κάποιο ιδανικό. Για να πετύχει αυτό το ιδανικό, ο άνθρωπος είναι έτοιμος να διακινδυνεύσει κάθε θυσία, κάθε ταλαιπωρία, ακόμα κι αυτή τη ζωή του. Συμβαίνει όμως, όταν πετύχει το αντικείμενο των προσπαθειών του, ν' αποδεικνύεται ότι αυτό είναι μια ανόητη χίμαιρα. Η πραγματικότητα δεν ανταποκρίνεται σ' αυτό που είχε κατά νου. Αυτή η λυπηρή ανακάλυψη οδηγεί σε βαθειά απαγοήτευση, σ' ένα τραυματισμένο πνεύμα, ένα τερατώδη θάνατο. Ζούσε την τραγωδία όλου του ανθρωπίνου γένους αλλά αυτός ο ίδιος (ο Χριστός) δεν ήταν τραγωδία.

Έως ότου επιτύχουμε την υπέρτατη ελευθερία από τα γήινα πάθη, η ταλαιπωρία και η θλίψη μπορούν να καταβάλλουν το σώμα, αλλά μόνο το σώμα θα πεθάνει. Βγαίνοντας από το κελί της φυλακής του ατομισμού και μπαίνοντας στην ευρύτητα της ζωής της καθ' ομοίωσιν του Χριστού, γινόμαστε μέτοχοι της φύσεως της προσωπικότητας σύμφωνα με το Ευαγγέλιο. ... το «εγώ» είναι το όπλο στη μάχη για την ύπαρξη του ατόμου που αρνείται την κλήση του Χριστού για το άνοιγμα της καρδιάς σε μια παγκόσμια καθολική αγάπη.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΖΩΗ ΜΟΥ - ΑΡΧΙΜ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΤΟΥ ΕΣΣΕΞ